

ἀπήνησεν πολλήν ἐργασίαν καὶ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῆς Κορνηλίας, — τῆς καλῆς οἰκοκυρᾶς, — ἐργασθῆσαν ἡ Καγέττη, ἡ Ναπολέαινα καὶ ὁ πανταχοῦ παρῶν Μακρολέλεκας.

Σημειωτέον ἐν παρόδῳ ὅτι, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀπεφασίσθη νὰ γέλᾳ σου ἡ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, τὸν Τσοῦ-Τσοῦκ, ὁ πάντοτε φιλοπαίγμων Κασκαμπέλ ἐπανεῦρε τὴν παλαιάν του εὐθυμίαν, ἡ ὁποία ἐκινδύνευσε νὰ χαθῆ διαπαντός ἀπὸ τὰ τελευταῖα δυστυχήματα.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Σέργιος καὶ ὁ Κασκαμπέλ μετέβησαν εἰς ἀναζήτησιν τῶν δύο ναυτῶν. Καὶ αὐτοὶ πιθανὸν νὰ ἦσαν ἐλεύθεροι νὰ περιπέρωται ἐντὸς τοῦ χωρίου. Τῷ ὄντι δὲν τοὺς εἶχον φυλακισμένους, ἠδυνήθησαν δὲ νὰ τοὺς συναγῆσουν παρὰ τὴν θύραν τῆς κατοικίας τῶν, εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ χωρίου, καὶ νὰ ἔλθουν εἰς συνομιλίαν μετ' αὐτῶν, χωρὶς νὰ ἐναντιωθῶν διόλου οἱ ἰθαγενεῖς.

Οἱ ναῦται οὗτοι, — ὁ μὲν τριακοντάπεντε, ὁ δὲ τεσσαράκοντα ἐτῶν, — ἦσαν ἀμφοτέρωθεν ῥωσοί. Μόλις διεκρίνετο τὸ πρόσωπον τῶν ὑπὸ τὴν πυκνὴν κόμην καὶ τὸ ἀκατον γένειον. Ἐφαίνοντο καταβέβλημένοι, ἐξηγητῆται ὑπὸ τοῦ φύχους καὶ ὑπὸ τῆς πείνης. Τὰ ἐνδύματά τῶν εἶχον καταστήσῃ ράκη καὶ ἡ ὄψις τῶν ἐν γένει ἦτο ἐλεεινὴ. Ἦσαν μόνον τοῦτο εὐρωστοὶ καὶ ἰσχυροὶ ἄνδρες, ὥστε εἰς τὴν περίστασιν ἠδύνατο νὰ φανοῦν πολὺ χρήσιμοι.

Ὁ κ. Σέργιος τοὺς ἠρώτησε ῥωσιστὶ τίνας ἦσαν. Ὁ μεγαλύτερος ἀπήνησεν ὅτι ὀνομάζεται Ὀρτικ, ὁ νεώτερος Κίρσεφ. Μετὰ τινὰ δὲ ἀνεξηγήτων διαταγῶν ἀπεφασίσαν νὰ διηγηθῶν τὴν ἱστορίαν τῶν.

Ἐβίμεθα ναῦται ἀπὸ τὴν Ρίγαν, εἶπεν ὁ Ὀρτικ. Πρὸ ἐνὸς ἔτους ἀνεχωρήσαμεν μετὰ τὸ πλοῖον «Σερασκῆ» δι' ἀλιεῖαν φαλαγγίαν εἰς τὴν ἀρκτέαν θάλασσαν. Δυστυχῶς εἰς τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς, τὸ πλοῖόν μας δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἐπιστρέψῃ ἐγκαίρως εἰς τὸν Βερίγγειον Πορθμόν, ἔπεσε μέσα εἰς τοὺς πάγους καὶ ἐσυντρίφθη πρὸς βορρᾶν τῶν νήσων Διακχώφ. Τὸ πλήρωμα ἐχάθη ὀλόκληρον, ἐκτὸς τοῦ Κίρσεφ καὶ ἐμοῦ. Ἐσώθημεν εἰς μίαν λέμβον, τὴν ὁποίαν ἔφερον ὁ ἀνεμος εἰς τὰς νήσους τῆς Νέας Σιδηρίας, ὅπου ἐπέσαμεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἰθαγενῶν.

— Πρὸ πόσου καιροῦ; ἠρώτησεν ὁ κ. Σέργιος.

— Πρὸ δύο μηνῶν.

— Καὶ πῶς σας ὑπεδέχθησαν;

— Ὅπως καὶ σᾶς. Ἐβίμεθα αἰχμάλωτοι τοῦ Τσοῦ-Τσοῦκ καὶ δὲν θά μας ἀπολύσῃ χωρὶς λύτρα.

— Καὶ ποῦ νὰ τα εὐρωμῶν! εἶπεν ὁ Κίρσεφ.

— Ἐκτὸς ἂν ἔχετε σεῖς ἀρκετὰ καὶ

δι' ἡμᾶς, ἀφ' οὗ εἴμεθα συμπατριῶται! προσέθεσεν ὁ Ὀρτικ ἀποτόμως.

— Θὰ εἶχα, ἀπήνησεν ὁ κ. Σέργιος. Δυστυχῶς ὅμως οἱ ἰθαγενεῖς μᾶς ἐκλεψάν ὅλα μᾶς τὰ χρήματα καὶ τῶρα δὲν εἴμεθα πλουσιώτεροι ἀπὸ σᾶς!

— Δυσκοῦμαι πολὺ, εἶπεν ὁ Ὀρτικ.

Ἐβῶσαν τότε καὶ οἱ δύο μερικὰς λεπτομερείας περὶ τοῦ σημερινοῦ βίου τῶν. Τὸ στενὸν καὶ σκοτεινὸν ἐκεῖνο ὑπόγειον τοῖς ἐχρησίμευεν ὡς κατοικία, νὰ μὲν τοῖς ἐπέτρεπον κάποιαν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ πάντοτε τοὺς ἐφύλαττον.

Ἄλλα τρόφιμα δὲν εἶχον, ἐκτὸς ἐκείνων τὰ ὁποῖα τοῖς παρεῖχον καθημερινῶς οἱ ἰθαγενεῖς καὶ τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀνεπαρκέστατα. Ἐσκέπτοντο ἄλλως τε οὗ ἡ ἐπίβλεψις θὰ ἦτο πολὺ αὐστηροτέρα μετὰ τὸν χειμῶνα, ὅτε ἡ φυγὴ θὰ ἦτο δυνατὴ.

« Ἀρκεῖ τότε νὰ ἐπιβιβασθῶμεν εἰς κανὲν ἀλιευτικὸν πλοῖον διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ἀπέναντι ἡπειρὸν, εἶπον. Δι' αὐτὸ εἶνε βέβαιον ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς θὰ μᾶς φυλάττουν τότε πολὺ περισσότερον καὶ ἴσως μάλιστα θὰ μᾶς κλείσουν εἰς τὴν φυλακίαν.

— Ὁ χειμῶν δὲν θὰ παρέλθῃ πρὸ τεσσαρῶν ἢ πέντε μηνῶν, ἀπήνησεν ὁ κ. Σέργιος, νὰ μείνῃ δὲ κανεὶς αἰχμάλωτος ἕως τότε, μοῦ φαίνεται πολὺ.

— Ἐχετε λοιπὸν κανὲν μέσον νὰ ἐλευθερωθῶμεν, ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Ὀρτικ.

— Ὀχι πρὸς τὸ παρὸν ἀπήνησεν ὁ κύριος Σέργιος. Εἰμποροῦμεν ὅμως νὰ συσχεθῶμεν καὶ νὰ εὐρωμῶν. Βλέπομεν, φίλοι μου, ὅτι ὑποφέρετε πολὺ ἐδῶ καὶ θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς ἂν εἰμπορέσωμεν νὰ σας φανῶμεν χρήσιμοι.

Οἱ δύο ναῦται ἠχαιρίστησαν τὸν κύριον Σέργιον, ἀλλὰ χωρὶς νὰ δεῖξουν μεγάλην σπουδήν. Ἄν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, θὰ εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ τοῖς παρέχῃ ὀλίγην τροφήν, καλλιτέραν τῆς συνήθους, θὰ τῆς ἦσαν εὐγνώμονες. Ἄλλο τίποτε δὲν ἠθελον, ἐκτὸς ἂν ἠθελον ὁ κύριος νὰ τοῖς χάρισῃ καὶ μερικὰ σκεπάσματα. Νὰ κατοικήσουν μαζί, ὄχι, δὲν ἠθελον ἐπρωτιμοῦσαν τὴν τρώγλην τῶν, ὑπέσχεοντο ὅμως νὰ ἐπισκέπτονται συχνὰ τὴν οἰκογένειαν.

Ὁ Σέργιος καὶ ὁ Κασκαμπέλ — ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐννοήσῃ ἐπάνω-κάτω τὴν συνομιλίαν, — ἀπεχαιρέτισαν τοὺς δύο ναῦτας. Τὸ ὅτι ἡ φυσιογνωμία τῶν ἀνθρώπων τούτων δὲν ἐνέπνεε πολλήν συμπάθειαν, δὲν ἦτο λόγος νὰ μὴ τοὺς βοηθήσουν. Οἱ ναυαγοὶ ὀφείλουσαν πρὸς ἀλλήλους βοηθεῖσαι καὶ ὑποστηρίξιν. Θὰ τοὺς ἀνεκούφιζαν λοιπὸν ὅσον ἠδύνατο καὶ ἂν ἐπαρουσιάζετο καμμία εὐκαιρία πρὸς δραπέτευσιν, ὁ κ. Σέργιος δὲν θὰ τοὺς ἐγκατέλειπεν, ἀφ' οὗ μάλιστα ἦσαν συμπατριῶται του.

Παρήλθον δέκα πέντε ἡμέραι νέου

ὄλου βίου. Καθ' ἐκάστην πρωίαν ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ παρουσιάζωνται πρὸ τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ νὰ ὑφίστανται τὰς δριμυεῖς ἐπιθέσεις του, ἀπαιτοῦντος τὴν πληρωμὴν τῶν λύτρων.

Ἐμᾶνιτο, ἠκεῖλαι, ἐπεμαρτύρετο τὰ εἰδωλά του καὶ ἔλεγεν ὅτι ὄχι δι' αὐτὸν ἀλλὰ δι' ἐκεῖνα ἐζητεῖ τὰ χρήματα.

« Κλέφταρε! ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του ὁ Κασκαμπέλ. Δός μας λοιπὸν πρῶτα τοὺς παράδες ποῦ μᾶς ἐκλεψες! »

Τέλοσπάντων τὸ μέλλον ἐνέπνεε πολλὰς ἀνησυχίας. Πόσος ἠγγυᾶτο ὅτι δὲν θὰ ἐξετελεῖ τὰς ἀπειλὰς του ὁ τρομαρὸς αὐτὸς Τσοῦ-Τσοῦκ, ὅταν θὰ ἐξηγητῆται ἡ ὑπομονὴ του;

Καὶ ἐσυλλογίζοντο πάντοτε τὴν καίριον νὰ του παίξουν. ποῦ νὰ του ἀξίξῃ. Τί; Ἐξήτουν, ἀλλὰ δὲν εὕρισκον. Καὶ ὁ Κασκαμπέλ ἤρχισε πλέον νὰ ροβήται, μήπως ὁ σάκκος του ἐκενώθη, — λέγων δὲ σάκκον ἐνδοεῖ τὸ κεφάλι του. Πραγματικῶς, ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἔσχε τὴν τόσῳ παράτολμον ἰδέαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀμερικὴν εἰς Εὐρώπην δι' Ἀσίας, πολλὸ δίκαιον εἶχε νὰ νομίζῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἡλίθιου!

« Ὀχι, Καίσαρ, ὄχι! τῷ ἔλεγεν ὅμως ἡ Κορνηλία. Εἶνε ἀδύνατον γὰρ μὴ ἐπινοήσῃς κάτι τι καλὸν. Καὶ νὰ ἰδῆς ποῦ θὰ το εὕρῃς, τὴν ὄραν που θὰ το συλλογίζεσαι ὀλιγώτερον!

— Νομίζεις;

— Ὄ, εἶμαι βεβαίαι!

Βλέπετε, ὅτι μετ' ὄλον τὸ ἀτυχὲς σχέδιον τοῦ ταξιδίου, ἡ Κορνηλία ἐξηκολούθει νὰ τρέφῃ ἀσάλευτον πεποίθησιν εἰς τὴν εὐφυίαν καὶ τὴν ἐφευρετικότητα τοῦ συζύγου της.

Ἄλλως τε εἶχον καὶ τὸν κύριον Σέργιον, διὰ νὰ τοὺς βοηθῆ καὶ νὰ τοὺς ἐγκαρδιῶν εἰς ὅλα. Ἐν τούτοις τὰ διαθήματά του παρὰ τῷ Τσοῦ-Τσοῦκ, με σκοπὸν νὰ τον κάμῃ νὰ παραιτηθῆ τῶν ἀξιώσεών του, ἔμενον ἄνευ αποτελέσματος. Ἄλλὰ μήπως εἶχον κανένα λόγον νὰ φαίνωνται τόσον ἀνυπόμονοι; Καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀρχηγὸς τὴν ἄφριν ἐλευθερίαν, ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ αναχωρήσῃ ἐκ τῆς νήσου ἐν μέσῳ χειμῶνι, ὑπὸ θερμοκρασίαν κυμαινομένην μεταξὺ τριάκοντα καὶ τεσσαράκοντα βαθμῶν κάτωθεν τοῦ μηδενός.

Τὴν 25 Δεκεμβρίου ἡ Κορνηλία ἠθέλησε νὰ ἐφορτάσῃ τὰ Χριστούγεννα μετὰ κάποιαν ἐπιστημότητα. Προητοίμασε λοιπὸν λαμπρότερον καὶ πλουσιώτερον γεῦμα τοῦ συνήθους, ἐπιθεὶ δὲ οὕτε τὸ ἄλευρον ἔλειπεν, οὕτε ἡ ζάχαρις, οὕτε ἡ ὄρυζα, κατεσκεύασε καὶ ἕνα γιγαντιαῖον πλακοῦντα, ἡ ἐπιτυχία τοῦ ὁποῖου ἦτο ἐκ τῶν προτέρων ἐξησφαλισμένη.

Οἱ δύο ῥωσοὶ ναῦται προσεκλήθησαν εἰς τὸ γεῦμα τοῦτο καὶ ἐδέχθησαν τὴν πρόσκλησιν. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν

ἐπὶ τὸν «Εὐδρόμον Οἰκίαν». Ὅταν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ὠμίλει: — ὁ ὀνομαζόμενος Κίρσεφ, — ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἔκαμιν ἐντόπως εἰς τὴν Καγέττην. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου δὲν τῆ ἦτο ἀγνωστος. Ἀλλὰ τῇ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐνθυμηθῆ καὶ τὴν εἶχεν ἀκούσῃ.

Ἐκτὸς τούτου οὕτε ἡ Κορνηλία, οὕτε ἡ Ναπολέαινα, οὕτε ὁ Μακρολέλεκας ἠσθάνθησαν τὴν ἐλαχίστην συμπάθειαν πρὸς τοὺς δύο ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο τόσον στενοχωρημένοι ἐνώπιον ἀνθρώπων.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ γεύματος, τῇ αἰτήσῃ τοῦ Ὀρτικ, ὁ κ. Σέργιος διηγήθη τὰς περιπετείας τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ εἰς τὴν Ἀλάσκαν καὶ εἶπε πῶς ἐσώθη ὑπ' αὐτῆς ἡμιθανῆς, κατόπι τῆς ἐναντίον του δολοφονικῆς ἀποπειρας τῶν ὀπαδῶν τοῦ Καρκῶφ.

Ἐὰν ἐφαίνετο τότε τὸ πρόσωπόν των, θὰ ἠδύνατο τις νὰ ἴδῃ τοὺς δύο ἐκείνους ναῦτας ἀνταλλάσσοντας παραδόξον βλέμμα, καθ' ἣν στιγμὴν ἐγίνετο λόγος περὶ τοῦ ἐγκλήματος. Ἄλλ' ἡ λεπτομέρεια αὕτη παρήλθεν ἀπαράτητος, καὶ ἀφ' οὗ ἔφαγον καλὰ-καλὰ τὸ γλύκισμά των, συνοδευσόμενον ἀπὸ ἀφρονον βότκαν, ὁ Ὀρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν «Εὐδρόμον Οἰκίαν»

Μόλις εἶχον ἀπομακρυνθῆ ὀλίγα βήματα, ὁ ἕνας εἶπε:

« Νὰ μὴ παλαιὰ γνωριμία! Εἶνε ὁ Ῥάσσος ποῦ ἐσυναντήσαμε τὴν ἄλλη φορὰ εἰς τὰ σύνορα καὶ ποῦ αὐτὴ ἡ καταραμένη Ἰνδὴ δὲν μᾶς ἄφησε νὰ τον ἀποτελειώσωμεν!

— Καὶ νὰ τον ληστεύσωμεν! συνεπλήρωσεν ὁ ἄλλος.

— Ναί! καὶ τῶρα τὰ ροῦδλιά του τὰ χαίρεται ὁ Τσοῦ-Τσοῦκ!

Ὅτω λοιπὸν οἱ αὐτακαλούμενοι ναῦται ἦσαν κακοῦργοι, ἀποτελοῦντες μέρος τῆς ληστρικῆς συμμορίας Καρκῶφ, τὰ ἐγκλήματα τῆς ὁποίας εἶχον διασπείρῃ τὸν τρομὸν εἰς ὅλην τὴν Δυτικὴν Ἀμερικὴν.

Μετὰ τὴν ἀποτυχούσαν ἀποπειρὰν των ἐναντίον τοῦ κ. Σεργίου, — τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποῖου δὲν το εἶχον ἴδῃ τότε ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους, — κατάρθωσαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ Πορτ-Κλαράνς. Ἐκεῖθεν, μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἐπεχειρήσαν διὰ λέμβου κλοπιμαίας νὰ διαπεράσωσι τὸν Βερίγγειον, ἀλλὰ παρασυσθέντες ὑπὸ τῶν ρευμάτων, μετὰ μύριους κινδύνους, ἐρρίφθησαν ἐπὶ τοῦ ἀρχιπελάγους Διακχώφ, ὅπου ἐκρατήθησαν ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΤΟΙΚΕΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Εἶχα νὰ ἰδῶ τὸν μικρὸν μου φίλον Χάλασμὸν Κόσμου ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ποῦ τον ἐμισοεῖθα — ἂν ἐνθυμῆσθε, — εἰς τὸ δωμάτιόν σου, καὶ πετροβολῆ μετὰ τὸ χιόνι τῶς διαβάτας καὶ ἐμέ... κατὰ λάθος.

Τὸν συνήντηκα σήμερον τὸ πρῶτ εἰς τὴν ὁδὸν Διόλου. Ἐβάδις με βήματα χυ, μετὰ τὴν ναυτικὴν του βλοῦζαν ξεκούμωτην καὶ τὴν πλατύγυρον μάθαν εἰς τὸ χέρι. Μετ' ὅλην του τὴν βίαν, ἅμα με εἶδε ἐστάθη νὰ με χαιρετίσῃ...

— Γιὰ ποῦ τόσῳ βιαστικός; τὸν ἠρώτησα.

— Μὴν ἐρωτᾶτε, κύριε Φαίδων, φασαρίες... Σήμερα μετοικοῦμεν καὶ τρέχω ἀπὸ τὸ ἕνα σπιτί εἰς τὸ ἄλλο, διὰ νὰ βοηθῶ καὶ ἐγὼ ὅσον ἠμπορῶ.

— Ἀ, ναί, μεθύριον εἶνε ἡ Σεπτέμβριου. Ἐπειδὴ ἔχω πολὺν καιρὸν νὰ λάξω σπιτί, ἐξέχασα ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἔχουν τὴν συνήθειαν νὰ μετοικοῦν κάθε Σεπτέμβριον. Καὶ ποῦ ἤφατε σπιτί;

— Αὐτὸ θὰ σᾶς το πῶ εἰς τὸ αὐτί. Φοβοῦμαι μὴ το ἀκούσουν οἱ συνάδελφοί μου τῆς Διαπλάσεως, ποῦ ἔχουν τόσην περιέργειαν νὰ μάθουν ποῖος εἶμαι καὶ ποῦ μένω.

— Ἀλήθεια, ἀφ' οὗ σε βλέπουν καὶ εἰς τὸν ὕπνον των, εἶπα γελῶν. Ἡ Ροθὸ θὰ κτυλὸς Ἡὼς π.χ. καθὼς μοῦ ἔλαγε προχθὲς ἡ Διάπλασις, εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον της ὅτι ὀνομάζεσαι Ἰωάννης Παπακωστόπουλος.

Ὁ Χάλασμὸς Κόσμου ἐγέλασε μετὰ τὴν καρδίαν του.

— Ἐταί εἰ; εἶπεν ἄ, μὰ τέτοιο πρᾶγμα μόνον ἔστον ὕπνον της ἠμποροῦσε νὰ ἰδῇ!... Ὅστε ἐπιμένουν ὅτι τὰ ὀνόματά μου εἶνε ψευδώνυμον;

— Ἐλα, ἔλα, ἀφῆσε τὰ αὐτὰ, κύριε... Παπακωστόπουλε καὶ πῆγαινε τώρα νὰ βοηθήσῃς εἰς τὸ κουβάλημα... Ὅτι εἶσαι εὐφυὴς τὸ ἠξεύρομεν πλέον σήμερον βλέπω ὅτι εἶσαι καὶ καλὸς καὶ δραστήριος καὶ δὲν μοιάζεις μετὰ ἄλλα παιδιά που ξεύρω, ποῦ ὅταν ἔχουν κουβάλημα φεύγουν ἀπὸ τὸ σπιτί καὶ τα ἀφίνουν ὅλα εἰς τοὺς μεγαλητέρους, γιὰτί, λέει, αὐτοὶ δὲν ἐρχονται σὲ φασαρίες.

Ὁ μικρὸς μου φίλος, ἐν φῆτοιμάζετο νὰ φύγῃ, ἐκαρπώθη πάλιν εἰς τὸ ἔδαφος. — Ἦθελα νὰ τα ἠξεύρα αὐτὰ τὰ παιδιά, εἶπε, διὰ νὰ στεῖλω εἰς βᾶρος των μερικὰ Παίδικὰ Πνεύματα τοῦλάχιστον. Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν κάμουν διόλου καλά. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἐμπιστευθῆ κανεὶς τὰ πράγματα τοῦ δωματίου του τοῦλάχιστον, τὰ πράγματα τὰ ἰδικά του, εἰς ξένας χεῖρας; Ἀ, μοῦ

ἀρέσει νὰ εἶμαι νοικοκύρης, κύριε Φαίδων. Ἀγαπῶ τὰ πράγματά μου, τὰ πρῶτά μου, καὶ θέλω πάντοτε νὰ τα ἔχω ἐν τάξει. Βεβαίως τὰ φορέματα καὶ τὰ τεῖχια εἶνε δουλειὰ τῆς μητέρας, ἀλλὰ τὰ βιβλία μου, τὰ τετραδία μου, τὰ γράμματά μου, τὰς φωτογραφίας μου, τὰς εἰκόνας μου, τὰ πραγματάκια τοῦ γραφείου μου τέλος πάντων, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ τὰ φάσω νὰ τα φροντίσῃ ἄλλος; Μόνος μου τὰ ἐμάζευσα, τὰ ἐξεσκόνισα, τὰ ἔδεσα καὶ μόνος μου πάλιν εἰς τὸ καινούργιον σπιτί θὰ τα ἀνοίξω καὶ θὰ τα τοποθετήσω. Κάθε δωματίον ἔχει τὴν ἰδιαιτέραν του φυσιογνωμίαν, ἀλήθεια, κύριε Φαίδων; Καὶ τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἰδικοῦ μου δωματίου θέλω νὰ του τὴν δώσω ἐγὼ. Δι' αὐτὸ μόνος μου θὰ τα τακτοποιήσω καὶ εἰς τὸ νέον μου δωματίον καὶ θὰ προσέξω νὰ μὴ χαθῆ καὶ νὰ μὴ κακοπάθῃ τίποτε ἀπὸ τὰ πραγματάκια μου, ποῦ μοῦ ὑπενομιλῶν ἄλλο ἕνα καλὸν φίλον, ἄλλο μίαν εὐχάριστον ἡμέραν, ἄλλο ἐν καλῶν μάθημα καὶ καθέξης. Δὲν εἶσθε μετὰ τὴν γνώμην μου, κύριε Φαίδων;

— Εἶμαι καὶ τὸσον πολὺ μάλιστα, ὥστε θὰ κάμω νὰκούσουν τοὺς λόγους σου καὶ οἱ μικροὶ μου φίλοι τῆς «Διαπλάσεως». Μοῦ ἀρέσουν πολὺ τὰ δωματῖα τῶν παιδιῶν, προπάντων ὅταν τα φροντίζουν καὶ τα κοσμοῦν μόνα των, δίδοντες εἰς αὐτὰ τὴν ἰδιαιτέραν των φυσιογνωμίαν, καθὼς εἶπες. Τὸ δωματίον ἐνὸς ἀνθρώπου εἶνε καὶ αὐτὸ ἐν κάτοπτρον τοῦ χαρακτήρος του. Εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰσελθῆ καὶ ὅταν λείπῃ ὁ ἐνοικος καὶ νὰ ἐννοήσῃ τί ἄνθρωπος εἶνε. Τὰ πράγματά που ἔχει καὶ πρὸ πάντων ὁ τρόπος ποῦ τα διευθετεῖ καὶ τα διατηρεῖ, ὀμιλοῦν μετὰ πολλὴν εὐγλωττίαν περὶ τῆς ψυχῆς του. Ἄν εἶνε καθαρὸς, ἂν ἀγαπᾷ τὴν τάξιν, ἂν ἔχη καλλιτεχνικὸν αἰσθημα, ἂν εἶνε ἤρεμος καὶ μελετητικὸς, ἂν εἶνε φρόνιμος καὶ ἐργατικὸς, θὰ σοῦ το εἴπῃ ἀμέσως μετὰ τὸ πρῶτον βλέμμα τὸ ἰδιαιτέρον δωματίον του. Δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ το ἐμπιστευθῆ ποτὲ εἰς ξένας χεῖρας καὶ εἰς ξένας φροντίδας... Ἀλλὰ νὰ μὴ σε κρατῶ περισσότερο, ἀφ' οὗ ἔχῃς φασαρίες...

— Πραγματικῶς φασαρίες, εἶπεν ὁ μικρὸς μου φίλος. Τί γίνεται αὐτῶς τῆς ἡμέρας σὲ ὅλην τὴν Ἀθῆνα! Καθὼς λέγει καὶ ὁ Σουρῆς:

Ἡ μάννα χάνει τὸ παιδί Κ' ἡ κόρη τὸν παπάκν. Καὶ μετ' ἐστὸ ἀνακάτωμα Σκευῶν κ' ἐπιπλῶν ἄλλων, Κατρακυλᾷ ὁ τέντζερης Καὶ βρόσκει τὸ καπάκι.

— Καὶ δὲν μου λές, σὲ παρακαλῶ... Ἐχεῖ ταράττα πρὸς τὸν δρόμον τὸ καινούργιον σᾶς σπιτί; ἠρώτησα τὸν Χάλασμὸν Κόσμου, μειδιῶν μετὰ κάποιαν πονηρίαν. Ἐκεῖνος ἐνόησεν ἀμέ-

σως τον ύπαινωμόν μου και γελάσας ἀ- κήνησεν:

— Έχει βεβαίως. 'Αλλά διά να πᾶ- τε εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως» δὲν θὰ περάσετε ἀπὸ ἐκεῖ. . . Ἐπὶ τὸς ἄν- χιονίζη, καὶ περάσετε ἐπιτήδες διά να ἴδῃτε ἂν ἐφρονίμους ἀπὸ πέρου. . .

Καὶ ἰδῶ ἀπεχωρίσθημεν.
Σὰς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Φωνὴ ἀπὸ κάτω. — 'Αλίκο! κατέβα λοιπόν! ποῦ εἶσαι;
'Αλέκος. — (Σκουπιζόμενος μετὴν ἡ- συχίαν του). Δὲν μπορῶ τώρα... ντύνομαι... ἀφήστε με!
Ἡ Φωνή. — Μὰ ἔλα, σοῦ λέγω. Ἦλθε ἢ «Διάπλασις».
'Αλέκος. — (Περιχαρῆς). Ἡ «Διάπλα- σις»;
Ἡ Φωνή. — Ναι! σοῦ ἔχει καὶ ἀπάντησιν εἰς τὴν 'Αλληλογραφίαν...
'Αλέκος. — (Σκουπιζόμενος πολὺ βιαστι- κά). Τῶρ' ἀμέσως! ἔφθασα! ἔφθασα ἐν τῇ στιγμή! ! !

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ
[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ]
(Συνέχεια ἔδε σελ. 269)

— Σὲ παρᾶξί ἢ θάλασσα; ἤρωτη- σεν ὁ Φίλιππος.
— Δὲν ἤξεύρω.
— Καὶ πῶς ἔκαμες νὰ μὴν πεθάνης τῆς πείνας;

— Δὲν ἤξεύρω νὰ, μιὰ μέρα, κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω πῶς, βρέθηκα εἰς τὸ κατὰ- στρωμα τοῦ πλοίου· οἱ ναῦται ποῦ με ἔβλεπαν, γελοῦσαν καὶ μου ἔδωσαν ἀπὸ τῆ σούπα τους.

— Φαίνεται ὅτι κάποιος θὰ σ' εὔρηκε εἰς τὸν κρυφῶνά σου καὶ θὰ σε ἀνέβασε ἐπάνω, εἶπεν ὁ Φίλιππος. 'Ας εἶνε! Αὐτὸ ὅμως ποῦ ἔκαμες δὲν εἶνε καλὸ πρᾶγμα. Τὴ θὰ γίνῃ τώρα ἡ καίμενη ἢ Κελίνα;

— Δὲν βαρύνεθε! Ἐκείνη θὰ εἶνε πολὺ εὐχαριστημένη ποῦ μ' ἐξεφορτώ- θηκε. Καὶ μάλιστα θὰ νομίζη πῶς ἐ- πνίγηκα, ὦ, θὰ το ἔχη γιὰ βέβαιον, γιὰτι καθὼς ἔφευγα, ἔρριξα ἐπιτήδες εἰς τὸ ποτάμι τὸ καπέλο μου καὶ τὴ βλοῦζα μου.

— Ὁ, Λίλυβελ! εἶπεν ὁ Φίλιππος. Τί κακὸ ἦταν πάλι αὐτό! Ἡ καίμενη ἢ Κελίνα. Καὶ εἶνε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε;
— Τὸ περασμένο φθινόπωρον. Εἴχατε ἓνα χρόνο ποῦ ἐλείπατε καὶ ἔλεγα πῶς δὲν θὰ ξαναγυρίσετε πειά.

— Καὶ τί ἔκαμες τόσον καιρὸ; Πῶς ἐζῴσους; Ποῦ;

— Νά, ἰδῶ, εἶπεν ὁ Λίλυβελ, σὲ μιὰ κυ- ρία μαύρη, ποῦ ἔχει οἰκοτρόφος. Ἦταν ὅμως πολὺ φιλόργη. Νά, μ' ἔδειρε γιὰτι ἐπῆρα κάτι λεπτὰ, ποῦ εἶχαν πέ- ση κάτω ἔς τὸ πάτωμα. Ἐκείνη ἤθελε νὰ τῆς τα δώσω· μὰ ἔλα ποῦ ἐγὼ ἤθελα καλλίτερα νὰ τα κρατήσω! Τότε λοιπὸν ἐκείνη μ' ἐκτύπησε καὶ ἔκραξε ἓνα ἀστυ- φύλακα νὰ με πάρῃ ἐπὶ φυλακῇ. Ἐγὼ λοιπὸν τὸ ἔβαλα ἐπὶ πόδια, καὶ δὸς τοῦ δρόμο! Οἱ μάγκες λοιπὸν μ' ἐπῆραν ἀπὸ πίσω καὶ ἄρχισαν νὰ με κτυποῦν. . . καὶ ἂν δὲν ἦσατε σεις, κύριε Φίλιππε. . .

— Καίμενο παιδί! εἶπεν ὁ Φίλιππος μετὰ συμπαθείας, βλέπω ὅτι δὲν εἶσαι διόλου εὐτυχισμένος. . . Ἄλλα δὲν ἔκα- μες καλὰ νὰ μὴ δώσης εἰς τὴν κυρία σου τὰ λεπτὰ ποῦ βρήκες κάτω. . . Αὐτὰ τὰ λεπτὰ δὲν ἦταν δικὰ σου.

— Δὲν ἦταν δικὰ μου; Μὰ ἀφ' οὗ τὰ βρήκα κάτω; Μήπως τα ἔκλεψα;

Ὁ Φίλιππος ἐνόησεν ὅτι ἦτο ἀνωφε- λές νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ διδάξῃ τὸν Λίλυ- βελ τί θὰ πῆ ἰδικὸν μου καὶ τί ἰδι- κὸν σου. Παρητήθη λοιπὸν τῆς ἰδέας αὐτῆς καὶ ρίψας βλέμμα οἴκου ἐπὶ τῶν καταξέσχισμένων ἐνδυμάτων τοῦ Λίλυ- βελ ἤρξασθαι νὰ τῷ εἶπῃ:

— Ἐλα τώρα, μὴν κλαῖς καὶ ἔλα εἰς τὸ σκίτι μαζὶ μου. θὰ παρακαλέσω τὴ μητέρα νὰ σου δώσῃ μερικά φορέματα ἀπὸ τὰ δικὰ μου καὶ θὰ σε περιποιηθῶ.

Καὶ ὁ Φίλιππος, σταματήσας ἄμαξαν διερχομένην ἐκεῖθεν, εἰσῆλθε μετὰ τοῦ Λίλυβελ καὶ ἐκάθησε πλησίον του, με- δῶν ὑπερηφάνειαν θὰ εἶχεν, ἂν ὁ σύν- τρωφὸς του ἐφόρει ἐνδύματα μετὰξίνα ἢ βελούδινα.

Μετ' ὀλίγον ἀνήρχετο δρομαίως εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας Ἐνσορτ, χω-

ρὶς κἂν νὰ κτυπήσῃ τὴν θύραν ἀπὸ τὴν βίαν του.

— Μαρμὰ, μαρμὰ! τῇ ἐφώνησε περι- χαρῆς. Ὁ Λίλυβελ εἶνε ἰδῶ.

— Ποῖος Λίλυβελ; ἤρωτησεν ἡ κυ- ρία Ἐνσορτ, ἡ ὁποία δὲν ἐνεθυμεῖτο βέ- βαια πολὺ ζωηρῶς τὸν παλαιὸν φίλον τοῦ θετοῦ της υἱοῦ.

— Πῶς; δὲν τον θυμᾶσθε, μαρμὰ; εἶπεν ὁ Φίλιππος κατὰπληκτος, τὸν Λί- λυβελ, καλέ, τὸ παιδί τῆς Κελίνας;

— 'Α, ἂ, εἶπεν ἡ κυρία Ἐνσορτ· τώρα θυμοῦμαι· εἶνε ἐκεῖνο τὸ ἀραπάκι τῆς Νέας Ορλεάνης ποῦ ἦλθε μαζὶ σου εἰς τὸ σκίτι ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ ἔφερε τὰ πράγματά σου.

— Ναι, ναι, αὐτός! Νὰ ἴδῃτε τί κου- ρέλια φορεῖ καὶ πῶς κρυώνει ὁ καίμενος. Τὸν εὔρηκα εἰς τὸ θρόνον. Ἦλθε ἀπὸ τὴν Νέα Ὀρλεάνη καὶ γιὰ πολὺν καιρὸ μὲ ἀναζητοῦσεν εἰς ὅλη τὴν Ὀρχή! Κάτι καλῆσπαιδα εἰς τὸ δρόμο τὰ ἔβαλαν μαζὶ του, γιὰτι ἐνόμιζαν ὅτι δὲν εἶχε κανένα νὰ τον ὑπερασπισθῇ· ἄλλα καθὼς μὲ εἶ- δαν τὸ ἔκοφαν λάσκη, σὺν ἀνάνδροι ποῦ ἦσαν! 'Ας μὴν ἔφευγαν ὅμως καὶ θὰ ἔβλεπαν!

— Τί λές, Φίλιππε! ἤθελες τώρα νὰ πιασθῆς ἐσὺ μὲ τὰς μάγκες τοῦ δρόμου!

— Μὰ πῶς ἤμποροῦσα νὰ τάρησω νὰ πειράζω τὸν Λίλυβελ, μαρμὰ; . . . Τώρα τί λέτε, ἤμπορῶ νὰ του δώσω με- ρικά ἀπὸ τὰ φορέματά μου; Ἐγὼ ἔχω τόσα! Ἦμπορῶ νὰ εἶπῶ καὶ τοῦ κυρίου Βασέτου νὰ του δώσῃ λιγάκι νὰ φάγῃ; Καὶ. . . ἤμπορῶ νὰ τον πάρω ἰδῶ, νὰ μείνῃ μαζὶ μας;

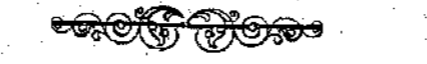
— Νὰ μείνῃ ἰδῶ! Αὐτὸ νὰ το βγά- λης ἀπὸ τὸ νοῦ σου! Εἶνε ἀδύνατον! Πρῶτον δὲν ἔχομεν τόπον διὰ νὰ τον βάλω- μεν· ἔπειτὰ καὶ νὰ εἶχαμεν, ἢ λαίδη Ἐνσορτ δὲν θὰ μας ἐπέτρεπε ποτὴ νὰ τον κρατήσωμεν.

— Σταθῆτε! Ὁ Λίλυβελ εἰμπορεῖ νὰ μείνῃ εἰς τὸν σταυλὸν μαζὶ μὲ τον Θωμᾶν. Ἄν παρακαλέσω τὸν Θωμᾶν, πιστεύω ὅτι θὰ το παραδεχθῇ εὐχαρίστως.

Ἡ κυρία Ἐνσορτ εὔρεθη εἰς μεγά- λην ἀμνηχανίαν.

— Παιδί μου, εἶπε, δὲν ἤμπορῶ νὰ- ποφασίσω τίποτε περὶ αὐτοῦ, πρὶν ἐρω- τήσω τὸν πατέρα σου. Ὅπωςδήποτε εἴμ- πορεῖς νὰ δώσης εἰς τὸν Λίλυβελ τὴν φορεσιά ποῦ ἐφοροῦσες τὸν περασμένο χειμῶνα καὶ νὰ παρακαλέσης τὸν Βα- σέτον νὰ του δώσῃ τίποτε φαγητόν. Ἄν θέλῃς μάλιστα, πήγαινε τον εἰς τὸν σταυλὸν, πρὸς τὸ παρὸν· ἄλλα διά νὰ μείνῃ ἰδῶ ὀριστικῶς, σοῦ εἶπα, πρέπει πρῶτα νὰ ἰδῶ τί λέγει ὁ πατέρας σου.

(*Ἐπεται συνέχεια)
ΦΩΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 48ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Προταθέντος ἐν τῷ φυλλάδιῳ τῆς 29 Ἰουνίου 1896

ΑΣ ἐστάλησαν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον ἐν ἔσθῃ 184 διηγῆ- ματα. Ἐκ τούτων ἀ- πεκλείσθησαν ὅλως δι- ὄλου ἐκ τοῦ ἀγῶνος, 19 μὲν ὡς σταλέντα μετὰ τὴν ὀρισθεῖσαν προθεσίαν, 3 ὡς δυσ- ἀνάγνωστα (αὐτὰ, μο- λονότι πολὺ προσεπα- θήσαμεν, ἐστάθη ἀδύ- νατον νὰ ταναγνώσω- μεν), καὶ ἄλλα 5 ἀ- κόμη, ὡς σταλέντα ὑπὸ μὴ συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως».

Ἀλλὰ καὶ ὁ σωρὸς τῶν ὑπολειφθέντων 157 διηγημάτων, ἔκατ' ἑταίρη εὐθὺς ἀμέσως ἀπὸ 72, ἀπορριφθέντα μὲ τὴν πρῶ- τὴν ἀνάγνωσιν ὡς ἐντελῶς νηπιακὰ ψελλίσματα, ἀσύντακτα καὶ ἀνορθόγραφα, ἀνάξια τελοσπάντων οἰασθήποτε μνεῖας. Ὡστε ὁ ἀγὼν θὰ περιορισθῇ μόνον μεταξὺ 85 διηγημάτων.

Προσεπάθησαν νὰ ἐρμηνεύσουν ἀπλῶς τὰς εἰκόνας τοῦ Διαγωνισμοῦ, (καὶ οἱ περισσότεροὶ ἐξ αὐτῶν τὸ κατῶρθω- σαν μὲ ἀσημάντους ἐλλείψεις, ἀπέναντι ὀλίγων ἄλλων, οἱ ὅποιοι παρεξήγησαν τὰ πράγματα), οἱ ἐξῆς: Ἐστίας Παρ- θένος (ἡ ὁποία τὸν κύριον τοῦ ποδηλάτου ὀνομάζει Δερι- νῦ, ἐκλαδοῦσα, φαίνεται, αὐτὸν ὡς γάλλον) Χρυσοῦς Αἰὼν, Ἴωνις (πιστοτάτη εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῆς) Μο- νογενῆς (μὲ ὀλίγας παρεξηγήσεις) Δημ. Ν. Χατζή- σκος, Γέρον τὸ ὄν Ὑμηττοῦ, Ἀδὸν Κιχώτης (ὁ ὁποῖος ἔγραψε πολὺ βιαστικῶς), Λευκωσία τῆς Κύ- πρου (ἡ ὁποία ἐξάγει καὶ ἐν μικρὸν συμπέρασμα ἐκ τῆς διηγήσεως), Κοραλλιογενῆς Νῆσος, Παραδει- σιον Πτηνόν, Νικητῆς τῶν Θερμοφυλῶν, Ἀντώνιος Σ. Παυλίνης, Καλὸς Γεῖτων (πολὺ βια- στικὸς καὶ αὐτός), Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας, Ἄ- ραμις, Ἀνεμώνη, Ποιήτρια Σαπέω, Κερκυ- ρατὴ Μελίσσα, Ἀθ. Στ. Μουλόλης, Συριανὴ Σφιγξ, Παναγ. Δ. Πλατύκας, Μοῦσα Πολύμνια, Κλέαρχος Ἰ. Ξενάκης, Πτερωτὸς Πήγασος καὶ Γεν- νατός Ἐλληγ, (ὁ ὁποῖος ἔστειλε τὸ συντομώτερον διή- γημα).

Οἱ διηγηματογράφοι τῆς σειρᾶς αὐτῆς ἔγραψαν μὲν καλὰ οἱ περισσότεροὶ, μὲ ὀλίγα σχετικῶς ὀρθογραφικὰ λάθη καὶ μὲ ἀσημάντους ἀσυνταξίας (ἀρκετοὶ δὲ ὀρθότατα καὶ πιστό- τατα ἐν γένει, ὅπως ἡ Συριανὴ Σφιγξ π.χ.) ἄλλα δὲν κατῶρθωσαν νὰ ἐμπνευσθῶν ἐκ τῶν εἰκόνων πρὸς συγγραφήν ἔργου αὐτοτελοῦς, δυναμένου νὰ δημοσιευθῇ καὶ ἄνευ αὐτῶν. Ἐκτὸς τούτου τὸ ὕψος των εἶνε πολὺ ξηρὸν, πολὺ πεζόν, ἐκτὸς σκανιοτάτων ἰδῶ κ' ἐκεῖ ἐξαιρέσεων.

Κατὰ τοῦτο μόνον ὑπερβαίνει τοὺς προηγουμένους ἡ ἐκο- μένη σειρά τῶν μικρῶν διηγηματογράφων. Καὶ ἀπὸ αὐτοῦς λείπει καθολοκληρίαν ἢ ἐμπνευσις· καὶ αὐτοὶ περιορίσθησαν εἰς ἀπλὴν ἐρμηνείαν τῶν εἰκόνων. Ἄλλα τὸ ἔκαμαν μὲ κάποιαν χάριν, μὲ κάποιαν εὐφυίαν, μὲ κάποιαν ἀνθηρότητα ὕψους, διὰ τὴν ὁποίαν εἶνε πολὺ ἀξιόπαινοι. Εἰς τὴν σειρὰν αὐτὴν ἀνή- κουν τὰ διηγήματα τῆς Ἀθιγγανίδος, τῆς Δρῆσου τῆς Πρωίας, τοῦ Ναστραδίν Χόντζα, τοῦ Κολοσοῦ τῆς Ρόδου (ὁ ὁποῖος τὸν μάγειρον τὸν κάμνει φανόκορον, ἴσως διότι πλησίον του εὑρίσκεται

ἐκεῖνος ὁ φανός), τῆς Βασιλίσσης τῶν Μελισσῶν, τοῦ Γενναίου Καλλικρατίδα, τῆς Λευκῆς Περιστερᾶς, τῆς Εὐαισθητοῦ Καρδίας, τῆς Χρυσόκερω Ἐλάφου, τοῦ Ναύτου τοῦ Αἰ- γαίου, τῆς Χρυσῆς Βροχῆς, τῆς Μαρίδας τοῦ Φαλήρου, τοῦ Ἀλεξάνδρου Σ. Οἰκονομίδου καὶ τοῦ Χρυσάετου.

Εἰς πολὺ ἀνωτέραν θέσιν ὄλων τῶν προηγουμένων πρέ- πει νὰ καταταχθοῦν τὰ διηγήματα τῆς τρίτης σειρᾶς. Οἱ μικροὶ διηγηματογράφοι ἐνόησαν ἰδῶ περὶ τίνος πρόκειται. Ἐκύτταξαν καλὰ τὰς εἰκόνας καὶ ἐξ αὐτῶν προσεπάθησαν νὰ ἐμπνευσθοῦν, νὰ γράψουν διήγημα πλῆρες, δυναμένον νὰ δημοσιευθῇ καὶ ἄνευ τῶν εἰκόνων. Δὲν περιορίσθησαν διη- λαθῆ εἰς δουλικὴν αὐτῶν ἐρμηνείαν. Συνεπλήρωσαν τὰ κενὰ διὰ τῆς φαντασίας καὶ κατέστρωσαν μίαν ἱστορίαν μὲ πλόκην, μὲ διάλογον μὲ πολλὰς λεπτομερείας καὶ μὲ συμπέρασμα μάλ- λον ἢ ἦττον ἐκτενές εἰς τὸ τέλος. Ἡ τάσις αὕτη εἶνε λίαν ἀξιόπαινος. Μαρτυρεῖ ἀρχὴν δημοιουργικῆς ἐργα- σίας ἢ ἐλευθερίας μὲ τὴν ὁποίαν ἔπλασαν τὰ διηγήματά των. Δυστυχῶς ὅμως μόνον τὴν ἀρετὴν ταύτην παρουσιάζουν. Ἡ ἀποκείρα των ἢ εὐγενῆς ἔμεινον ἀπόπειρα καὶ τὰ διηγήματα αὐτῆς τῆς σειρᾶς πᾶν ἄλλο εἶνε ἡ δόκιμα. Τὰ περισσότερα δὲν ἔχουν συμμετρίαν, μερικά δὲ οὐτε λογικὴν σειρὰν. Ἐκτὸς τούτου αἱ λεπτομέρειαι των δὲν εἶνε πάντοτε ἐπιτυχεῖς καὶ τὸ ὕψος των—ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων,—χωλαίνει. Δι' αὐτὸ δὲν θὰ κάμωμεν λόγον ἰδιαίτερος περὶ ἐνὸς ἐκάστου τῶν διηγημάτων τούτων. Οἱ διηγηματογράφοι τῆς σειρᾶς αὐτῆς εἶνε οἱ ἐξῆς: Ἐλληνίς Καλλιτέχνις (τὶ ὄρατα ποῦ ἀρχίζει τὸ διήγημά της) Ἴωνισ, Ἀνοήξις, Ἡσυχὸ Ἄερας, Ροδόδακτυλος Ἡὼς, Ἐρμηίτης, Θεοσούδωτος Θεωτόπουλος, Οὐρα- νία Σ. Γκορτζιζότου, Ἡρώτις Μπουμπουλίνα, Βα- σιλίσσα τῶν Ἀνέμων, Ἀνδροῦτσος, Λεον- τόκαρδος Λεωνίδας, Οὐρανὸς τῆς Μυτιλήνης Ἀθίς, Οὐρανία Σ. Δεσύλλα, Πολυξένη Σ. Δεσύλλα, Ἐκτωρ Σ. Δεσύλλας, Μιχαὴλ Ν. Θωμαΐδης, Μπουρ- λότο, Ρωμαῖος Κικέρων (ὁ μάλλον ἐλευθεριάζων ἐξ ὄλων) Ἐ. Δ. Σιωτηρακόπουλος, (εἰς τὸ τέλος μόνον τὸ διή- γημα του γίνεται περιγραφή τῶν εἰκόνων), Ἐρσάτης τῆς Φύσεως (μ' ἓνα λαμπρὸν ἐπιλογόν), Ἰππότης Ἀρταγιάν, Φίλεργος Χελιδών, Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου (αὕτη ἔγραψε τὸ καλλίτερον διήγημα ἐκ τῆς σειρᾶς· τελειώνει ὡς ἐξῆς: ἀμῖα μικρὰ παρεκτροπὴ ἀπὸ τῆς προεβούσης ὁδοῦ, δύναται νὰ ἔχη ὡς ἀποτέλεσμα ἓνα κακὸν δρόμον). Χιονισμένος Τυμφορ- στός, Ἀτρόμητος Ἀχιλλεύς, Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλής, (πολὺ ἀφέλης καὶ ἀπέριττον τὸ ὕψος του), Ὑρα τοῦ Φαλήρου, Μῆμε Ἀησμό- νει, Συμπολιτῆς τοῦ Λουκῆ Ἀάρα καὶ Ἀν- δρεῖος Ἡπειρώτης.

Πρὶν μεταδῶμεν εἰς τὴν τετάρτην σειρὰν, καλὸν εἶνε νὰ κάμωμεν μίαν σύστασιν, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸ μέλλον. Τὸ καλὸν διήγημα, τὸ γραφόμενον ἐπὶ τῇ βάσει εἰκόνων, δύ- ναται, καθὼς εἴκομεν, νὰ δημοσιευθῇ καὶ ἄνευ αὐτῶν, ὡς καὶ τι αὐτοτελές καὶ ἀνεξάρτητον. Ἄλλ' ἐπειδὴ δημοσιεύ- εται μὲ τὰς εἰκόνας, πρέπει νὰ εἶνε οὕτω πως γραμμένον, ὥστε αἱ εἰκόνας νὰ φαίνονται ἐπὶ τῆς εἰσεγγασίας δι' αὐτὸ. Ὡστε ἀνάγκη προσοχῆς ἐταν παρατηρῶμεν τὰς εἰ- κόνας, διὰ νὰ μὴ μας διαφύγῃ καμμία λεπτομέρεια. Π.χ. πολὺ ὀλίγοι ἐκ τῶν διαγωνισθέντων ἐπρόσεξαν εἰς τὴν πέ- τραν τῆς ἑκτῆς εἰκόνας, ἡ ὁποία ἐξηγεῖ τὴν πτώσιν τοῦ

μικρού ποδηλάτου. Άλλοι έθεσαν την σκηνήν του διηγήματος των εις χωρίον, εν φ καθαρώς αι εικόνες λέγουσιν ότι η πρῶξι λαμβάνει χώραν εις πόλιν. Άλλοι τον πατέρα του μικρού παρέστησαν ως πτωχόν εργάτην, ενφ προφανώς εινε κύριος καλής τάξεως. Αν τα διηγήματα αυτά ησαν καλά και εδημοσιεύοντο, έπρεπε να παραγγειλωμεν άλλας εικόνας.

Τα εζῆς δεκαπέντε διηγήματα εινε τα σχετικῶς καλλίτερα: Το διήγημα του Ά ν ο ι κ τ ο κ α ρ δ ο υ έχει ζωήν εις την έκφρασιν και μαρτυρεί πολυ πνεσμα. Ο Κωστάκης του ηρπασε το ποδηλάτου εινε μικρο δ ι α β ο λ ὶ α κ ι, ο ιδιο κτητης που τον κυνηγεῖ Κ α λ λ ι κ ὶ α ν τ ι σ τ ρ ο ς, η θυρωρος που της εσκότωσε το σκυλακι Μ ὶ γ γ ι α σ α, ο μάγειρος που τον αναποδογύρισε ἄ ρ ἄ π η ς. Τα πρόσωπα της σκηνῆς ενδύονται με απροσδοκῆτους ιδιότητες και αποτελοῦν ούτως εν σύνολον φανταστικόν και εκτάκτως ζωηρόν. Άλλα με ὄλην αὐτήν την ἐπιζηλον πρωτοτυπίαν, το διήγημα εινε ἑλαττωματικόν εις την σύνθεσιν του, έχει ένα προσιμιον πολυ εκτενές, εις το τέλος δε ο συγγραφεὺς βιάζεται να τελειώσῃ, σαν να τον εσυνηγοῦσαν αὐτόν ως Κωστάκην.

Πολλά προτερήματα παρουσιάζει και το διήγημα της Τ ο υ κ ν ῖ δ α ς. Είχεν όμως την άτυχή εμπνευσιν η νεαρά συγγραφεὺς να εκλάβῃ την γυναίκα που της πλάκωσαν το σκυλακι ως την Μάρθαν μας, και να συνδέσῃ οὕτω το διήγημα με την Διάπλασιν, — πρῶγμα το ὁποῖον κατέστρεψεν εν σύνολον πολυ εὐμορφον, ζωηρόν και ξευπνον. Τι κρίμα!

Το Μ α ν τ ε ῖ ο ν τ ῆ ς Δ ω δ ῶ ν η ς έγραψε το ἄ κ ρ ι β ἔ σ τ ε ρ ο ν διήγημα από ὄλα. Νομίζει κανείς ότι μόνος του εκαμε τὰς εικόνας τὸσον εφαρμοζονται. Και το ὕφος του εινε ρεόν και χαριέσσα ἐδῶ κ' ἐκεῖ η διήγησις του. Άλλα στερεῖται πρωτοτυπίας ὅσον ἀφορᾷ τὴν σύλληψιν και ἄν δὲν ἦτο ἔ κ τ ἄ κ τ ω ς καλογραμμένον, θά κατετάσето εις την κατωτέραν σειράν.

Η Μ υ ρ ο β ὶ λ ο ς Ρ ο δ ῆ γράφει ὁμολογουμένως με πολλήν ευχέρειαν. Άλλα το ὕφος της εινε πολυ σοβαρόν και δὲν ἀρμόζει με το θέμα μίᾳ ἀστείᾳ διηγήσεως κ ω μ ι κ ο τ ρ α γ ι κ ῆ ς. Έχει όμως πολλήν συμμετρίαν το διήγημά της, ἀρκετήν τέχνην και εἰμθετα βέβαιον ότι θά ἐπιτύχῃ η Μ υ ρ ο β ὶ λ ο ς Ρ ο δ ῆ όταν γράψῃ θέμα σύμφωνον πρὸς τὸν χαρακτήρα της.

Πολλήν φαντασίαν έχει ο Φ ι λ ὸ δ ο ξ ο ς. Έ λ λ η ν εινε δε ὄλας διόλου ιδιαίτερον το διήγημά του. Πρῶτον προσθέτει πρόσωπα δεύτερον δὲν παραδέχεται ως κλέπτην η ἄρπαγα του ποδηλάτου τὸν ἡρώα του, ὅπως σχεδόν ὄλοι οἱ ἄλλοι ἄλλ' ἄπλῶς ως ἔ γ ω ῖ σ τ ῆ ν. Ἐνοικιάζει εν ποδηλάτου και θέλει να τρέξῃ χωρὶς σ τ ὶ π ε ρ, (οἱ ποδηλάται ἐνοοῦν), νομίζων ότι εινε ἰκανός ἄλλα τὸν συναντᾷ ὁ καταστηματοῦχος, ὁ κύριος του ποδηλάτου, το ὁποῖον ἐκινδύνευε, και τον κυνηγεῖ δια να τον σταματήσῃ. Έκ τούτου πεθαίνει ὄλα ἐκεῖνα τα καλά, τα ὁποῖα τὸν μανθανοῦν ἐπὶ τέλους να μὴν εινε ἐργαστής. Οὕτε αι εικόνες, οὔτε ο τίτλος, τὸν ὁποῖον ἐδώσαμεν, δικαιολογοῦν τοιαύτην ὑπόθεσιν. Άλλα το διήγημα του Φ ι λ ὸ δ ο ξ ο υ Έ λ λ η ν ο ς, ἄν και ἄ λ λ ο από το ζητηθέν, εινε ἀρκετὰ καλόν.

Τὰ διηγήματα της Μ α ρ ο υ σ ι ὠ τ ι σ α ς, της Χ ρ υ σ τ ῆ ς Ἀ μ μ ο υ δ ι ᾶ ς, της Ἀ ὐ λ ῖ δ ο ς, της Μαρίας Χατζιδάκι και της Δ ἄ φ ν ῆ ς εινε ὁμαλώτατα και κατά την σύνθεσιν και κατά το ὕφος. Γραμμένα πραγματικῶς εις την συνήθη γλῶσσαν της «Διαπλάσεως» χωρὶς περιττά, χωρὶς ἀπερισκεπτα, χωρὶς παρεξηγήσεις, χωρὶς λάθη, εινε ἔργα ἀρκετὰ ὄριμα. Άλλ' ἀπέναντι άλλων ὑστεροῦν κατά την πρωτοτυπίαν και την ζωηρότητα.

Το διήγημα του Ὀ λ υ μ π ι ο ν ῖ κ ο υ εινε πολυ ἀσύμμετρον. Άλλοῦ ἐκτείνεται εις λεπτομερείας, ἄλλοῦ τὰ λέγει γρήγορα-γρήγορα, ἄλλοῦ ἡ γλῶσσα εινε καθομιλου-

μένη, ἄλλοῦ ἀρχαῖκῃ μεγάλη ἀνωμαλία τελοςπάντων. Άλλα και μεγάλη ευφύια. Ἰδοῦ μία φράσις: Ἐ Ὁ πατήρ του Γεωργίου ὀνομάζεται κύριος Ἐπαμεινώνδας Κάριος και εινε ἰατρός, δηλαδή ὅ,τι πρέπει δια τὸν Γεωργιον, διότι οὕτος ἀντι να ὑπάγῃ εις το σχολεῖον, παίξει με άλλους ἀγυῖοπαῖδας πετροπόλεμον και ἔρχεται γεμάτος ἀπὸ πληγὰς εις την οἰκίαν του.»

Ὁ Φ ο ῖ θ ο ς Ἀ π ὸ λ λ ω ν γράφει με την συνήθη του χάριν και ευφύιαν Το διήγημά του εινε πολυ διασκεδαστικόν και διδάσκει χωρὶς ρητορικῆν, με ὄλην ἐκείνην την εἰρωνείαν, πόσον πρέπει ναποφεύγῃ κανεὶς τὸν κ α κ ὸ ν δ ρ ὸ μ ο ν. Άλλα δυστυχῶς έχει εν οὐσιώδες ἑλαττωμα εις την σύνθεσιν: Ὁ συγγραφεὺς διηγείται ὡς αὐτόπτης ὄλα τὰ συμβάντα ὑποτίθεται δε, δια να τα εἶδεν ὄλα ἐκεῖνα, ότι θά ἔτρεξεν ὡς μακρανωδρομεὺς ἐπισθεν του μικροῦ ποδηλάτου τουλάχιστον ὅσον και οἱ δῶκται του. Πρῶγμα πολυ ἄτοπον, δι' ἕνα συγγραφέα! Πῶς;

Ὁ Κ υ α ν ὸ λ ε υ κ ο ς Κ ρ ῖ ν ο ς δὲν ὑποπίπτει εις κανέν τοιοῦτον λάθος. Ἀπεναντίας το διήγημά του εινε σπανίας διαυγείας, γλαφυρότητος και πιστότητος σύνθεσις. Άλλ' ὡς να ἦτο ὁ ἀντίπους του Φ ο ῖ θ ο υ Ἀ π ὸ λ λ ω ν ο ς, κἀμνει τὸσας ἠθικοφιλοσοφικὰς παρεκβάσεις ὁ Κ υ α ν ὸ λ ε υ κ ο ς Κ ρ ῖ ν ο ς, έχει ἕνα τὸσον ἐκτενῆ πρόλογον και ἕνα τὸσον ἐκτενῆ ἐπίλογον, ὡστε το εὐμορφον διήγημά του πνίγεται το κατμέρον μέσα εις δύο βουνα ἀπὸ λέξεις...

Η Ἀ τ τ ι κ ῆ Ν ὦ ξ κτυπάει πολυ-πολυ τὰς εικόνας και τὸσον πολυ, ὡστε εις την ἀρχήν, εν φ εινε ἀκίνητοι και δὲν της λέγουσιν τίποτε, ζωντανεύουν κατόπι, κινουῦνται και τὴν κἀμνον να ἴδῃ ζῶσαν ἐμπρὸς της, ὡς εν ὄνειρῳ, ὄλην την ἱστορίαν, τὴν ὁποῖαν διηγείται με το ὡς πάντοτε ὄραλόν της ὕφος, τὴν σπινθηροβολούσαν ευφύιαν της και τὴν γλυκεῖαν της τρυφερότητα. Ἐπὶ τέλους ξευπνᾷ και βλέπει πάλιν τὰς εικόνας ἀκίνητους. Αὐτὸς εινε ὁ μηχανισμὸς της συνθέσεως της αὐτὸ ἐπλάσε δια να διηγηθῇ την ἱστορίαν, τὴν ὁποῖαν παριστῶσιν αι εικόνες. Διήγημα ὁμως καθ' ἑαυτὸ το διήγημά της δὲν εινε εἰνε μᾶλλον ρεμβασμὸς ἐπὶ τῶν εικόνων ἐκείνων. Τοιοῦτόν τι ὁμως δὲν ἐζητήσαμεν!

Και ὁμως η Ἀ τ τ ι κ ῆ Ν ὦ ξ πάλιν θά ἐλάμβανε το βραβεῖον, ἄν δὲν ἦτο ὁ Τ ι κ τ ἄ κ. Πολυ ἰσχυρόν ἀντίπαλον εἶχεν αὐτήν την φορὰν! Το διήγημα του Τ ι κ τ ἄ κ ἐπιγράφεται: «Ὁ Καλὸς Δρόμος.» ἔχει δε συνημμένα ὄλα τα προτερήματα, τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζουν μεμονωμένως τὰ διηγήματα τῶν ἄλλων: ἀκρίβειαν ἀποδόσεως, ἠνωμένην με ὄλην την δυνατήν ἐλευθερίαν και πρωτοτυπίαν γλῶσσαν ἀπλήν, ὁμαλήν, ὁμοίμορφον, έκφρασιν ζωηρόν, εἰκονικῆν, και εις πολλὰ μέρη πνευματικῆν. Τα ἑλαττώματά του εινε ὄλας ἐπουσιώδη και ὡχρῶσαι πρὸ τῶν προτερημάτων. Ἀπὸ μικρὸν συγγραφέα, ἀπὸ παιδίον πρῶτην φορὰν ἴσως γράφον εις την ζωήν του, δὲν ἦτο δυνατόν να περιμένῃ τις καλλίτερον ἔργον!

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Τικ-Τάκ.
- ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἀττικῆ Νῦξ, Κυανόλευκοι Κρίνος.
- ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Φοῖβος Ἀπόλλων, Ὀλυμπιονίκης, Ἀνοικτόκαρδος.
- ΕΒΑΙΝΟΣ : Τσουκνίδα, Μαντεῖον τῆς Δωδώνης, Μυροδόλος Ροδῆ, Φιλόδοξος Ἑλλην, Μαρουσιώτισσα, Χρυσὴ Ἀμμουδιά, Αὐλῆς, Δάφνη, Μαρία Ι. Χατζιδάκι.
- ΕΥΦΗΜΟΥ ΜΝΕΙΑΣ ἄξιοι κρίνονται πάντες οἱ λοιποὶ ἔδοσι ἄ ν α φέρονται εις την κρίσιν.

Εἰς το προσεχὲς φυλλάδιον θά δημοσιευθῇ το βραβευθέν διήγημα.

ΑΝΑΝΔΡΟΣ ΠΡΑΞΙΣ

« Εἶμαι πολυ ευχαριστημένος, Γιαννάκη μου, ἀπὸ ἐσέ — ἔλεγεν ὁ Διδάσκαλος — εἶσαι πρῶτος εις την ὀρθογραφίαν, πρῶτος εις την ἀριθμητικῆν εις ὄλα τὰ μαθήματα έχεις λαμπροὺς βαθμοὺς και ἡ διαγωγή σου εινε πάντοτε ἀξιόπαινος. Δός μου, παιδί μου, τὸν Ἐλεγχὸ σου να σοὺ τα σημειώσω αὐτά, δια να χαροῦν οἱ γονεῖς σου, τοὺς ὁποῖους συγχαίρω ἀπὸ καρδίας!»

— Πάντα αὐτὸς ὁ Γιαννάκης! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ συμμαθητῆς του Ἀνδρέας. Ὁλοφ το Γιαννάκη έχει ἔστο στόμα του ὁ Δάσκαλος. Ὁ Γιάννης του και ὁ Γιαννάκης του. Και ὁμως δὲν εινε καλλίτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὁ Γιαννάκης του... Ἀν ἤξευρε... Μπᾶ! και γιατί να μὴ το μάθῃ;

Εἰς το διάλειμμα, ὅταν ὄλοι οἱ μαθηταὶ κατῆλθον εις την αὐλήν, ὁ Ἀνδρέας ἐμεινεν εις την αἴθουσαν τῆς παραδόσεως, ἔλαβεν ἀπὸ το χαρτοφυλάκιόν του εν φύλλον ὄραιου ἐπιστολικῶ χάρτου, ροδοχρόου και ἕνα φάκελλον του αὐτοῦ χρώματος και παραμορφῶν ὅσον ἡδύνατο το γράψιμόν του με ζῖφρες και φαντασιώδη κεφαλαῖα, έγραψε τὰ εζῆς:

Κ Ὑ ρ ι ε Δ ι δ ἄ σ κ α λ ε ,
« Ὁ Γιαννάκης σας, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷτε τὸσον, δὲν εινε διόλου καλλίτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Προχθές το Σάββατον, παραδείγματος χάριν, δὲν ὑπῆγεν εις την οἰκίαν του, καθὼς σᾶς εἶπεν, ἄλλα ἐπαίξεν ὄλο τὸν ἀπόγευμα με τὸν Ἀνδρέαν, με τὸν Γεωργον και με τὸν Περικλῆν, εις το Στάδιον.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ

— Ἀφ' οὗ βάζω πρῶτα-πρῶτα το ὄνομά μου, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἀνδρέας, ὁ Δάσκαλος δὲν θά ὑποθέσῃ ποτὲ ότι ἐγὼ έγραφα την ἐπιστολήν.

Με την σκέψιν αὐτήν, ἐδίπλωσε το φύλλον εις τέσσαρα, το ἔκλεισε μέσα εις τὸν φάκελλον, έγραψεν ἐπάνω το ὄνομα του Διδασκάλου και ἔρριψε την ἐπιστολήν εις το Γραμματοκιβώτιον του καταστήματος. Κατόπιν, με ὄλην του τὴν ἡσυχίαν και τὴν ἀταραξίαν, μετέβη πρὸς συνάντησιν τῶν συμμαθητῶν του.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Διδάσκαλος εἰσηλθεν εις την τάξιν κρατῶν ἀνοικτήν την ἐπιστολήν, τὴν ὁποῖαν ἐπαρουσίασε πρὸς τὸν Γιαννάκην, λέγων:

- Εἶνε ἀλήθεια;
- Ὁ Γιαννάκης ἐχαμήλωσε την κεφαλήν και ἀπήνησε:
- Μάλιστα, εἶνε ἀλήθεια.
- Πῶς; εἶνε ἀλήθεια; Περιέργον πρῶγμα! Ἐγὼ δὲν το ἐπίστευσα, διότι ποτὲ δὲν ἐφανταζόμην ότι μία ἀνώδυμος ἐπιστολὴ εἰμπορεῖ να λέγῃ την ἀλήθειαν.

Ἄλλ' ἀφ' οὗ εἶνε ἔτσι — προσέθεσε, — πρέπει να ἐπανορθώσω την ἀδικίαν. Δός μου, σὲ παρακαλῶ, τὸν Ἐλεγχόν σου, πρέπει να το σημειώσω και αὐτό, δια να το μάθουν οἱ γονεῖς σου, ὅπως ἐσημείωσα και τὰ ἄλλα. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος σε ἐμαρτύρησεν, εἶνε, ὑποθέτω, ἰκανοποιημένος.

Και σημειώσας λέξεις τινὰς εις τὸν Ἐλεγχον του Γιαννάκη, του τον ἐπέστρεψεν.

Ὁ Γιαννάκης ἔκλαιε και κλαίων ὄλονεν, ἐστρηφογύριζεν εις τὰς χεῖρας του την ροδοχρουν ἐπιστολήν. Ἐξάφνα ἐγινε κατακόκκινος, ἔκρυψε την ἐπιστολήν εις το θυλάκιόν του και εις ὄλον το μάθημα δὲν εἶπε λέξιν.

Ὅταν ἐτελείωσε το μάθημα και ἐξηλθεν ὁ Διδάσκαλος, ὁ Γιαννάκης ἦλθε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Ἀνδρέαν και τῷ εἶπε:

— Αὐτό που ἔκαμες ἦτο ἀνανδρόν! Ὁ Ἀνδρέας ἠτοιμάσθη να το ἀρνηθῇ, ἄλλ' ὁ Γιάννης ἐξηκολούθησε, χωρὶς να τον ἀρῆσῃ να εἶπῃ λέξιν.

— Ναι, ἐσὺ το ἔκαμες! Δυστυχῶς δὲν ἔλαβες ὄλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα. Ναι μὲν ἄλλαξες το γράψιμόν σου, ἄλλα ἐξέχασες ότι μόνον ἐσὺ ἐδῶ μέσα ἔχεις τέτοιον χαρτί και ότι ὄλοι το ἤξευρομεν, ἐκτός του Διδασκάλου. Αὐτό που ἔκαμες, σοὺ ξαναλέγω, ἦτο ἀνανδρόν, ἀφ' οὗ μάλιστα ἐσὺ μᾶς παρέσυρες προχθές εις το Στάδιον. Ἄλλα εἰμπορεῖς να εἶσαι ἡσυχος. Δὲν θά εἶπω τίποτε εις τὸν Διδάσκαλον!»

Τῷ ἔστρεψε τὰ νῶτα. Οἱ συμμαθηταὶ του τὸν ἐμιμήθησαν και ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης κανεὶς πλέον δὲν ἐπαίξε με τὸν Ἀνδρέαν.

KIMON AARIAHE

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ὅ,τι πρῶγμα θέλῃς να γράρῃς, παιδί μου, ἔλεγεν εις τὸν Ὀλυμπιονίκην ἡ μαμὰ του, π: χ: κρέας, αὐγὰ, κτλ. πρέπει να κτυπάξῃς πάντοτε ἄν εἶνε φρέσκα.

— Καλὰ, μαμὰ.
Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔφεραν εις την οἰκίαν του Ὀλυμπιονίκου κοτόπουλα ζωντανὰ δια να τὰ γοράσουν. Καὶ ὁ Ὀλυμπιονίκης μετὰ δυσπιστίας:

— Ἀρὰ γὰρ να εἶνε φρέσκα;
Εὐαὶη δὲ τοῦ Λίαντος τῆς Ἀφρῆς:

Ἡ Τσουκνίδα ἐβλοσυροῦσε με μίαν φίλην της πρὸς τοῦ ποῖα ἡμέρα του ἔπος εινε ἡ καλλίτερα. Καὶ ἡ μὲν Τσουκνίδα ἔλεγεν ότι προτιμᾷ την Πρωτοχρονιάν, ἡ δὲ φίλη της ἀπάντησε ότι δὲν ἀγαπᾷ αὐτήν την ἡμέραν, διότι τῇ ἀφαρᾷ ἕνα χρόνον ἀπὸ τὴν ζωὴν της.

— Καμένη και σὺ! ἀνακρίζει ἐξαιφνης ἡ Τσουκνίδα γελῶσα. Μήπως ἐγεννήθην Ἰανουάριον, δια να μὰς ἀφαιρῇ ἕνα χρόνον; Ἐγὼ ἐγεννήθηνκα Μάρτον και σὺ Δύγουστον...
Εὐαὶη δὲ τοῦ Ταπεινοῦ του

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Σὰς ὑπεθυμίζω, μικροὶ μου φίλοι, ότι μέχρι τῆς 10 Σεπτεμβρίου δέχομαι ἡ Τετρατίτεια δια την ἔσρητὴν του πατέρα και μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου ἀπάντησιν δια τὴν Γ' Κυριακήν.

Νὰ και ὁ Παρελλήγιος Ζεὺς, που εἶχε τὸσον καιρὸν να μου γράψῃ! Ἄλλῳ δὲν παύεται, ἀφ' οὗ ἦτο ἀσθενής και ἀπὸ του ὁποῖου σκαταὶ ότι τὸρα θά μου γράψῃ τακτικώτατα. Τὸν συγχαίρω δια το ἄριστον.

Ποῖος εἶνε αὐτός ὁ Ἀνώδυμος, που μου στέλλει ἕνα πλῆθος Παιδικῶν Πνευμάτων; Κανὲν δὲν θά δημοσιεύσω, ἄν δὲν μου εἶπῃ το ὄνομα του. Ὁ δὲ εἶπω δια τοῦ κ. Φαίδωνος εις τὴν Ἰουλίαν, Χρυσὴ Βροχή, ότι τὸρα που ἔγινε και αὐτὴ ἑλληνική, θά την ἀγαπᾷτε ὄλα αι φίλοι μου. Σωστὸν και δικαίον!

Μεσολλογγίτικε θά σε λέγω, μικρὲ μου φίλε, διότι αὐτὸ το φυδῶνον μου ἦρσε καλλίτερα. Τῶρα που εἶσαι καλὰ να μου γράρῃς συχνά. Ἄκουσε;

Δύο χρόνια εἶχες να μου γράψῃς. Ἐξηλόδα ἄπολλο! Ἐγὼ ὁμως δὲν εἶχα λησμονήσῃ Πῶς εἰμπορεῖ να σου εἶπω ἀπὸ τῶρα το τέλος του Ὀρρανοῦ;... Σοὺ ἔστειλα τοὺς τόμους.

Δια να εἶπω ὀλίγον το ὄνομά σου εις το Ταπεινὸν Ἰορ, Κεραλληνιακῶ Ἄφρα, ὡς ἐπιθυμοῦμαι, πρέπει να λάβῃς ψευδώνυμον. Δέχου; Ἄκουε ἐκεῖ που δὲν θέλω να μου στείλῃς τὴν περιγραφήν των Τεματῶν, Χρυσὸ Διόν!

Ἡ μεγαλύτερα μου ευχαρίστησις εἶνε ναναγνώσκω ὄσα γράφουν οἱ φίλοι μου.

Ἡ Μάρθα, ἀγαπητὴ Ἀγεμῶνη, ἦθελε πολυ να δοκιμάσῃ το γλυκισμὰ σου και να σου εἶπῃ τὴν γνώμην της. Ἄφ' οὗ μὲνης τὸσον μακρὰν, πῶς να γίνῃ!... Εἶπα εις τὸν Ἀνανίαν ότι αὐτὴ ἡ κτενιστὴ του πηγαίνει εὐμορφα, κατὰ τὴν γνώμην σου.

Πολυ ἐγάρ και ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων δια την μεταμέλειαν τῆς Ἰουλίας και ὑπόσχεται να μὴ της ὀνομάσῃ πλέον οὔτε Ζουλήν, οὔτε Ζουρλήν. Ἄς εἶνε! παρασμένα ἰσχυράμενα

Δύο γραμματάκια μαζὶ-μαζὶ μου στέλλει ὁ Παχὸς Τάφος μ' ἕνα σωρὸν νεᾶ. Πόσον χαίρω που μου γράφει τὸρα συχνὰ ὁ μικροῦτσικος φίλος μου

Τσουκνίδα, ἔ, Τσουκνίδα! Δὲν μου ἔγραψες ότι δὲν φοβεῖσαι να σε ἐγγίσῃ κανεὶς; Και ὁμως να, το Ταπεινὸν Ἰορ σ' ἐγγίξῃ, χωρὶς να συλλογιζέται, ότι εἰμπορεῖ να το τ σ ο ὕ ε ς ...

Τὸ Ταπεινὸν Ἰορ κατενθουσιασμένον με τὸς περὶ Ζωοφίλων καὶ φωτοφῶνον ἐπιστολάς, συμφωνεῖ με τὸν κ. Φαίδωνα και μολοῦσι ἀγαπᾷ τὰ ζῶα πολυ, τρώγει ἀπ' ὄλα τὰ φαγητὰ ἀδικήτως, ἐκτός ἐκείνων... τὰ ὁποῖα μου ἐπρότεινε το Ἡσυχὸ Ἀράκι εις τὴν Β' Κυριακήν.

Κ' ἐγὼ, Ἀρχιναύαρχε Θυμισσοκλῆ, ἐλπίσω ότι ἀκόμη ὄραιότερα θά εἶνε ἡ Γ' Κυριακή και ἀκόμη ὄραιότερα ἡ Δ' και καθεῖθε. Το πρῶγμα θά πηγαίνῃ crescendo, ἀφ' οὗ εἶσαι μουσικός.

Πόλον καιρὸν εἶχα να λάβω ἐκτενῆ ἐπιστολήν σου, Ἀετὲ τῶν Ὀρίων, σὲ βεβαίω δε ότι ἡ τελευταία σου με κατέβλεπεν. Ὅς πρὸς το ἱατρικόν σου δια τὴν Ἰουλίαν, βλέπεις τὸρα πλέον ότι εἶνε ἀργά... εὐτυχῶς

Τὶ ἄργικὰ και ἔε α ρ χ ι κ ἄ, Μοῦσα Πολύμνια, που το ὄνομά σου πλέον εινε πασίγνωστον! Νάλλῃξῃ γρήγορα ψευδώνυμον, καθὼς σου εἶπα. Ὁ Ὀλυμπιονίκης δὲν εἶνε αὐτός που λέγεις, οὔτε ὁ Λιονισμένος Τυμφορσός. Βλέπω ότι μετεχειρίσθης τὴν μέθοδον του Ὀλυμπιονίκου δια να εὐρῃς το ὄνομα της Ἀετῆς Νουκῆς. Γραμματόσημα στέλλε μου ὅ,τι εἶπῃ; σ' ευχαριστῶ πολυ-πολυ.

Ἄδικα παραπονέσαι, Ἀνθηρὰ Ἀνοήτε, διότι εις τὰς ἐπιστολάς ἀπάντῃς με τὴν σειράν των. Ἄλλα δὲν εἶνε ἀνάγκη να γινώσκῃς τὴν ἀπάντησιν, δια να μου γράρῃς πάλιν. Γράφε μου ὄσον συχνὰ θέλῃς. Πολυ τρυφερόν, ἀλήθεια,

